

A valóságteremtés metafizikai megfontolásai.

Article URL

www.asztrologia.ro/

Author

Dénes Mária

Published: January 24, 2018, 7:38 am

Dénes Albert Valóság teremtés annyira létszertartozik, hogy hajlamosak vagyunk csak a teremtett valóságot tekinteni az egyetlen valóságnak. Legalábbis a szemjézetan szászé. Á-gy diktálja, hogy a szemkura adott, a teremtett, az eláttánk illés valóságot áfixáltan teljes valóságnak fogjuk fel.

Hogy ezt a fixált, rágztett valóságot is csak tárdékes rászleteiben vagyunk képesek járól-rosszul tanulmányozni, az leginkább komikusan objektívizálás magatartásunkból ered, hogy ne mondjak szemléletet. Amikor a modern gondolkodás álvonala oda jutott, hogy kijelenthette: vgre sikerült a gondolkodást megtisztánia a metafizika gomolygás kátdátul, akkor már az is bekövetkezett, amire azt szokták mondani, hogy a fárdázzel együtt a gyermeket is kiáltik.

Hajlamosak vagyunk nehezen észrevenni azt az egyszerű tányt, hogy a most szemkura adott valóság is eláttit valamikor valahonnan, valahogyan és hogy folyamatosan j állapotok, kárlálmények, helyzetek, események, dolgok jelennek meg. Arra most nem térek ki, hogy mit értek az állapoté, a ékálálményé, a éhelyzeté, az éeseményé szavakon, csupán annyit jegyzek meg, hogy kálálnbáz metafizikai jelentéseket hordoznak, még akkor is, ha egy éelazábbé szávegben ágynevezett szá-noná-mikus kapcsolatba hozhatjuk ezeket.

Téjt, hisszék, tudjuk, látjuk, tapasztaljuk, hogy a valóság- ágymond- teremtődik, kárláttánk, bennánk és, hogy mi bele vagyunk ágyazva ebbe a valóságba. Ez ágy is van. Csakhogy az ember tudásul kell vegye, hogy -ebbül a folyamatból álmagát ki nem vonhatás don,- aktá-v/passzá-v, tudatos/tudattalan hozzáállással rászt vesz a valóság teremtésében.

Jelen árásom cálja, náhány, a valóságteremtésre vonatkozó megfontolást tenni. Annak árdékében, hogy ez minél mentesebb legyen a pszeudometafizikai káld homálytál, igyekszek a gondolatokat minél kávetkezesebb, logikusabb formában levezetni.

Szándékosan egy teljesen rossz és egyáltalán nem márvadás páldát mutatok be, nevezetesen azt, hogy hogyan teremthetünk egy árájt. Jáól olvasták. Egy árájt. Mondjuk, egy karárájt. Azt fogjuk megnázni, hogy hogyan fogom megteremteni az árájt. Ágáretes, nem? De, legalábbis, mint metafizikai experimentum.

Előbb azonban tisztázzunk le náhány, a teremtéssel kapcsolatos éelméleti alapveté.

Most csak egy metafizikai kijelentést teszek, kásább fány fog derálni a lányegre.

Az ige a teremtés szás, és ugyanez az ige, szás, logosz az, amely a magá általi teremtés értelmét is megadja.

Erre rászlegesen egyes gondolkozók is rájáltak, azért fektetnek olyan nagy hangsúly a szás

logikai, szemantikai, pragmatikai aspektusaira. Ezt mind úgy teszik, mintha csakis a helyes megismerés érdekében, beleértve a kommunikációt is tennék. Ez így is van, tényleg ezért is teszik. Csakhogy van egy olyan rejtett cél is, amit valószínűleg kontrollálnak vagy valószínűleg manipulációjuknak lehet nevezni, és ami abban áll, hogy a másik korszak valószínűleg elemeket minél magabiztosabban keze alatt tartsa. Ezt lehet csinálni, csakhogy ez nem visz kézelebb az embernek a valószínűleg teremtésben való részvételéhez. Pengelesre csak szolt logikával egy idő után inkább átmetszi a valószínűleg szívet, mintsem hogy megörtené, hogyan és miért keletkezett ez a szív, és milyen szerepet játszott maga ennek a szívnek a megteremtésében. Mindez nem zárja ki, hogy valakinek nem lehet jó, és les logikája. Ha a metafizikai megörtesre használja ezt, akkor egy ársi se-gts a logika, ha csak egyedül lehetséges valószínűleg magyarul, akkor akadály. Ugyanis, a logikának az a szerepe, hogy a megörtes folyamatokban megadja a gondolatok helyes szerkezetét, a gondolatok szeszeféggési kritériumait, s nem pedig az, hogy a nyelvben magyarul szolgált. Menjünk tovább, ugyanis a górtém egy karát.

Ismerjük a metafizikának azt a valószínűleg modelljét, miszerint a teljes valószínűleg megnyilvánult és meg nem nyilvánult valószínűleg oszttja fel. A megnyilvánult valószínűleg az, ami a szemünk elé áll, ez a teremtett, explicit, számunkra adott valószínűleg. Hogy mennyit látunk ebből, az más kérdés. Akármilyen furcsán hangzik, de a meg nem nyilvánult valószínűleg is fel lehet osztani és ebből a cél el lehet készíteni egy olyan részt, amely ugyan még nem nyilvánult meg, de más tartalmaz olyan szellemi gyökereket, metafizikai lehetőségtartományokat, amelyek aztán átjutnak a megnyilvánulásba és konkrét, explicit alakot öltenek. Természetesen, ez csupán a megörtes célját szolgálja felosztás. Ilyen csak a valószínűleg van. (Utóbbi mondat nem el-rés, humorként szántam).

Nos, megjelöltük azt a helyet, ahonnan a valószínűleg teremtés operáns elemei származnak. Szellemi gyökereknek lehet nevezni, amelyek a lényegzetű állapotok vagy ha úgy tetszik elmu-állapotok szellemi értelemben vett alakzataiba rendeződnek és egy-egy ilyen állapokra van egy szűz, az illető állapotot egybetartó logosz, amit kézzel nem ismerjük. Csupán kértbe tudjuk a rni a kézzel lényegzetű az állapotokat a magunk jé-rosszul használt fogalmi nyelvvel, így számunkra ezek az állapotok, vagy teremtési elmu-állapotok úgy foghatók fel, mint lehetőségtartományok, amely tartalmaznak az illető állapotokkal kapcsolatos köveket, fogalmakat, korábbi tapasztalatok kölmény- és emlékkanyagát, öröket, köpzeteket stb.

Ezzel a valószínűleg szőr, vagy- ha a valószínűleg gon a megnyilvánult világot értjük- a valószínűleg getti szőr, a valószínűleg embernek ki nem kapcsolható, meg nem szüntethető kapcsolata van. Erről nem tudni annyit jelent, hogy az ember metafizikai természetű állapotaiban számunkra is érthetetlen helyzeteken keresztül sodródik, zavarosabbnál zavarosabb körülmények között (látjuk meg, hogy ez is egy állapot!-mághoz, olyan, amelyre az állapotot megnevező szűz is van, szanszkrit nyelven avidja, magyarul más fogalmiasabban tőréskes kás, alvajás).

Ne felejtjük el, hogy a szűz, az ige, a logosz nem csak teremt, hanem amit teremt, annak megadja az örtemét is. Ez részben azt jelenti, hogy ha így tudnánk teremteni, akkor a teremtés egyszerre lenne itatva értelemmel, részben pedig azt, hogy ha mégis valahol valamiben hiba csúszik be, akkor a hibás állapotot egészében megnevezni köpes logosszal ki tudnánk javítani a hibát. Ilyen logosszal kézzel nem igazán rendelkezünk, az említett példában szereplő avidja- s itt meg lehet említeni magát a vidját, amely tőrésletes öberséget jelent- nem a maga logosszerésében tudjuk részt venni-azonnal felfogni, s így annak ellenére, hogy ezek a szavak logosszal rendelkeznek, eltart egy jó darabig, amíg igazán megértjük. Olyan ez, mint amikor egy köpen kézzel foltokat, vonalakat, szárnyműveket látunk és csak hosszas vizsgálás után ismerjük fel, hogy pl. egy arcot jelenít meg.

Na, de most aztán már tényleg nekilátnak a beárgált karokra megteremtésnek.

Azonban még kérek egy kis félrelépet. Amíg az ember, de jobban mondva az emberiség nyelvnek, az a-gy gondolatbeli és képbeli világának nincs meg az a logosz-színvonal, amely a valóságghatáron (megnyilvánult-meg nem nyilvánult átmenet) szákságos a teremtésben való világos, áber, ártelmes részvételhez, addig szákságoszerően csak azzal a késszlettel tud operálni, amellyel éppen rendelkezik. Ha teremteni akarok valamit, akkor a teremtés ártelmét is meg kell adjam, a teremtett dologgal egyútt. Ne felejtsek el, hogy a logosz teremt, de megadja a teremtés ártelmét is. A teremtéshez szákságos világos, ártelmes logosz, szá helyett csak ennek társadalmilag jobb formával rendelkező, a-gy a teremtés ártelmét sem tudom pontosan megadni, csupán jórosszul ísszehozott metafizikai indoklással helyettesíteni. Erre azonban nagy szákság van, mert ha nem adom meg a teremtési szándékot az ánykedsem metafizikai indoklást, legalább valamilyen ácazást, mert alakban, akkor ártelmetlen teremtést tudok csak végrehajtani, amely inkább lenne fekete mági, de legalábbis ilyenszerű ké-sárlat, mint ártelmes teremtés.

Tehát, meg kell indokoljam, miért akarok ráteremteni.

Kezdjék:

- szákság van arra, hogy lássam az időt,
- elhatároztam, hogy időbeosztásomat tudatosabban fogom megszervezni, s maga az ára a konkrét használati ártéknél, az időmórosán ké-vál egy szimbolikus hordozója annak a szándékotnak, hogy ezután jobban, ártelmesebben, kévetkezésebben fogok bánni az idővel,
- asztrológiai nyelven szálv, harmániába akarok kerülni a Szaturnusszal, amelynek egyik legfontosabb jelentése az idő.

Indoklásnak, a teremtésbe való részvétel felelősségbeli kritériumának a megjelölésére ennyi elég, legalábbis tegyék fel, hogy igen. Ennyi legalábbis elegendő ahhoz, hogy lelkiismeretemmel annyira ísszhangzásban legyen, miszerint tudhatom, hogy nem kévetek el semmilyen fekete mágiát, vagyis nem árttem meg az áEgyetemes Teremtésszellemét társányeit.

Ámbár:

- karra eddig én az ázletben vettem, a munkahelyemen teljesített szolgáltatásért kapott pénz, hacsak ándákba nem kaptam, ha jó emlékszem, kért árá, egészes áletemben, Igen ám, de:

- a munkahelyemen teljesített szolgáltatásnak olyan feltételei vannak, amelyekkel ha valamiképpen nem rendelkeznek, nem tudnak ott szolgáltatást teljesíteni, kévetkeztetésképpen nem kapnak pénzt, továbbá menve, pedig nem tudnak ráteremteni.

Kézzánságosan és kélsádulegesen azt lehet mondani, hogy elvágzek egy adott munkát, amire kapok egy bizonyos pénzásszeget. Erre aztán éppen azt áteremthetek, amire elegendő. Vethetek rá, krumplit, ruhát, aztán ha elfogy a pénz, áemár semmit sem tudok teremteni, vág a varázsnak. Csakhogy én nem varázsolni akarok, hanem a teremtést megárteni.

1. Árá nem csak vethetek, hivatalos munkahelyemen kapott pénzzel, hanem kaphatok is valakitől.
2. Nem csak a munkahelyemen fejthetek ki olyan tevékenységet, amely ísszeféggésben áll bizonyos teremtésszerepekkel, a-gy a ácazástenergiával.
3. Kiderülhet, hogy metafizikai indoklatom- hogy miért kell nekem az ára- nem helytálló, a-gy ahhoz, hogy az idővel harmániába kerülni, nem egy áj, szép, mutatós, elegáns karra kell. Lehet, hogy a kezembe kerül egy olyan kényv, amit még meg sem kell vegyek, amelyből sokkal

többet megtudok az értelmesebben hasznos élethelyzetekről, mint amit egy karra birtoklásra nyújt.

Figyeljtek meg jól az eddigieket:

1. Egy karra kell nekem, azzal a metafizikai indoklással, hogy ez segít az idővel való harmóniában kerésszel, a maga szimbolikus és praktikus módján.
2. Karra van ugyan az életben is, amit pánzzal meg lehet venni, de engemet most a kéresteremtése érdekelt.

Ez a fajta kéresteremtés ott van a meg nem nyilvánult világban, ahol azonban nem tud úgy ott lenni, mint kéresteremtés, hanem csak úgy, mint a karraival kapcsolatos összes szellemi, mentális, kápi, fogalmi stb. élethelyzet transzmutációs vagy gyökérkéresteremtés, úgy, mint:

-időmórhelyzet

-az időmórhelyzete (a válasszal együtt: hogy eligazodhassunk az időben, hogy be tudjuk osztani, hogy szimulálni tudjunk vele stb.)

-magának egy karraival valamilyen lélebből vagy akár elmosódottabb kápi

-egy karra viselőnek élethelyzete

-az én metafizikai indoklatom (miért kell nekem egy karra)

-az idővel, az időmórhelyzettel, időbeosztással kapcsolatos fogalmak, gondolatok, stb.

Nos, mindebből ami megvalósul, lehet, például, egy karra, ami persze nem a semmiből állt el, hanem valahol valakik elkészítették. Ez nem jelenti feltétlenül azt, hogy csak jár megteremtett dolgokat lehet beszerezni és ezt még ráadásul teremtetésnek is nevezni. Gondoljunk arra, hogy az a technológia, amellyel ma sorozatban járatják a villát, az elrhetően áron osztható, valamikor még nem volt megvalósult világ, vagyis a meg nem nyilvánult világban volt. De sok ember kápi-kápi és egyéni élethelyzetek között, hogy élethelyzetek a számkra adott, megnyilvánult világba. Én konkrétan nem dolgoztam ezen. De kell egy karra. Azt, hogy miért, mondtam. És ez a lényeg, hogy a kéresteremtés-re való választ kimondtam, mert itt jár a metafizikai fordulat. Nem biztos, hogy indoklásomnak egy karra felel meg. Lehet, hogy karra is szerepelhet benne, lehet, hogy annyira nem is fontos. Ha nem fontos, attól még lehet, hogy meglesz az karra is, azonban utálag esetleg beláthatom, hogy amit el akarok érni, abban valószínűleg az karra nem is játszik lényeges szerepet.

Az, hogy a karraival csak úgy, áthozzam a meg nem nyilvánult világba, az élethelyzetet a kéresteremtés világba, vagyis úgy mondhatnánk, hogy a karraival, ki van zárva. A meg nem nyilvánult világban, amit egyesek a semmivel, vagy a nem-léttel azonosítanak, nincs olyan, ami egy konkrét, adott karra olyan elűformája lenne, amire csak hipp-hopp, csak jár kell adni egy magikus technika segítségével az anyagi ruhát, s jár kápi is a karra.

Ha mégis elhiszi valaki, s tényleg ilyen élethelyzetek tapasztalatai is vannak, arra kellene felelőnie, hogy világghatárainak szubjektív tényleg olyan módon dos-totta, amelynek kapcsán fennáll az a veszély, hogy a világosság nem fogja többé megkálni a világhatárt a világosságnak tényleg. Nagyon fontos ez. Sokkal jobb, már vadabb világosságnak tartani azt, hogy karra, mint időmórhelyzet eszköze, hogy lehetségesek, ha valaki vagy valakik azokat elkészítik. Mindez nem jelenti azt, hogy az ember nem vehet részt a teremtetésben.

Az is részt vesz valamilyen módon a teremtetésben, aki az karraikat készít.

Amikor az ember állapotokat teremt, akkor a fogalmak, a képek, a teremtés metafizikai, szellemi gyökerei mintegy ¼késbe lépnek, a maguk konkrét alakot nem állítva valóságban a cefelbrednek. Az azt az állapotot kezdik kialakítani, a megnyilvánult valóságba vinni, amit az ember cefelbrestett.

Nyilván, hogy nem létezik olyan metafizikai gyök, amely egy konkrét Á-ra meg nem nyilvánult eláformája, de létezik olyan metafizikai gyök, amely a ezt mondja el, hogy a számunkra májr adott valóság elemeiből hogyan lehet egy időrőlre alkalmas szerkezetet készíteni. Hogy ilyen van, arra onnan tudunk visszakövetkeztetni, hogy valamikor nem voltak Á-ik, aztán lettek. Ha ez nem elég meggyőző, mert nincs bizonyítás arra, hogy volt olyan időszak, amikor nem volt Á-ra, akkor mondhatjuk azt, hogy biztosan volt olyan időszak, amikor az embernek halvány fogalma sem volt arra vonatkozóan, hogy elektromos-digitális szerkezetekkel, Á-ikkal is lehet időt mérni. Aztán a gondolat, a lehetőség a megfogant az emberben és meg is valósult, azaz el is készített ilyen szerkezeteket.

A lényeg mindig az marad, hogy van olyan állapot, amelyben van idő és fontos a világhat, hogy ezt mérjük, beosszuk. Az erre alkalmas eszközök elkészítése már egy második mozzanat, nem kevésbé fontos, ugyan, mint az első, de mindenképpen az alapállapot elsődleges valóságában a gyazottan jelenik meg.

A gy teljesen értelmetlen, hogy valaki májgikus hatalmak segítségével teremt, materializál egy Á-ít. Féllelleges, de esetenként inkább a misztifikáció. Ha sikerül is ilyesmi valakinek, valójában nem egy Á-ít teremtett, hanem egy olyan állapotot, amelyben vissza lehet léni teremtés, vagy májgikus hatalmakkal. Ennek pedig beláthatatlan következményei vannak. Késleltélesen fogalmazva, az illető ember egyszerűen belemerülhet az ilyesfajta teremtésbe, amely állapotgondolom- egy ember számára sem kívánatos, megvalósult-ára érdemes állapot.

Ezért hangsúlyozom, hogy az ember a meg nem nyilvánult és a megnyilvánult valóság határán állva, tulajdonképpen egészen állapotokat hoz a megnyilvánult valóságba. Ezeknek az állapotoknak szíbeli, fogalmi, gondolatbeli s egyben tartalma van, amelyeknek lényegi kázzáppontjuk szízfoglalásan szíva nem más, mint: az illető állapot logosza, így, az állapotot megteremtés egyben megnevezés, értelmében megvilágított szí, amely nem úgy szí, mint például az a rára, hanem az egészen állapot alaplogosza, így, szava. Ilyen a állapotnevet nem igazán tudunk, csak a rbe-rásokat, például:

- állapot, amelyben az idő mérés fontos
- az időrőlre eszközze, célja
- az idővel való harmóniában a ¼lé
- maga az idő képze, fogalma
- az események egymásutánisága
- magának az Á-ának a a belsejü képe
- az a a rze, amikor az időt mér, az emlékek, amikor az időt mértem
- idővel kapcsolatos r-ák- pontosság, sietés, elcsés stb., stb.

Mindennek van egy lényegibb s¼r-ése, mondjuk:

- aAz ember az időben
- aEmber, akinek fontos az idő
- aAz időt mér ember stb.

Ez persze nem magának az állapotnak a neve, nem az állapotot teremtés megnevezés szí, ige, logosz, hanem ennek csak a bb-kevesbé sikeres kár¼l-rásai. Egyelőre be kell mérjük ezzel. Ennek is van valamennyi logosztartalma és ereje. Beláthat, hogy az aAz ember az időben,

â€œEmber, akinek fontos az idÅµâ€•, â€œAz idÅµt mÅ©rÅµ emberâ€• Å¡llapotleÅ-rÅ¡ sok sokkal tÅ¡gabb szellemi horizonttal rendelkeznek, mint a â€œKarÅ³rÅ¡t viselÅµ emberâ€•, vagy, mint a â€œKell nekem egy karÅ³raâ€•, â€œEgy karÅ³rÅ¡t akarokâ€•, â€œLesz egy karÅ³rÅ¡mâ€• stb.

Az a kÅ-sÅ©let, hogy minÅ©l Å©lesebben elkÅ©pzelve egy karÅ³ra kÅ©pÅ©t Å©s ehhez mÅ©g mÅ¡gikusán hatÅ³ szavakat mondogatunk pozitÅ-v eredmÅ©nnyel jÅ¡rhat, csak az a baj, hogy a teremtÅ©s metafizikai lÅ©nyegÅ©nek megÅ©rtÅ©sÅ©hez nem visz kÅ¡zelebb. â€œBeidÅ©zhet magÅ¡nakâ€• az ember egy karÅ³rÅ¡t, de nem Å©rti meg azt az Å¡llapotot, amelyben a karÅ³rÅ¡jÅ¡val mÅ©regeti az idÅµt. Metafizikai igÅ©nnyel akkor lÅ©pek fel- a karÅ³ra pÅ©ldÅ¡jÅ¡nÅ¡l maradvá- ha az Å¡llapot, vagy Å¡llapotok egÅ©szÅ©t meg akarom Å©rteni. Vagyis olyan Å¡llapotot akarok teremteni, amelyben vilÅ¡gossÅ¡ vÅ¡lnak szÅ¡momra az idÅµvel kapcsolatos kÅ©rdÅ©sek Å©s ezeknek lehetsÅ©ges megvÅ¡laszolásai. Å•gy, egyÅ¡ltalÅ¡n nem kÅ¡telezÅµ, hogy pontosan egy karÅ³ra kell ehhez. Lehet, egy olyan kÅ¡nyv, amely egy-kÅ©t, a kÅ©rdÅ©semmel kapcsolatos mÅ©rvadÅ³ informÅ¡ciÅ³t ad, tÅ¡bbet Å©r- ilyen szempontbÅ³l- mint egy egÅ©sz karÅ³ra-gyÅ¡jtemÅ©ny.

MÅ©g mindig marad egy lÅ©pÅ©s. A metafizikai indoklat. MiÅ©rt kell nekem olyan Å¡llapot, amelyben jobban megÅ©rthetem az idÅµt? Ugyanaz az indoklÅ¡s itt is Å©rvÅ©nyes lehet, ami egy karÅ³ra â€œmegteremtÅ©sÅ©nekâ€• szÅ¡ndÅ©kÅ¡nÅ¡l szerepelt. AzÅ©rt akarom egyÅ¡ltalÅ¡n jobban megÅ©rteni az idÅµ lÅ©nyegÅ©t, mert Å©gy gondolom, ha jobban megÅ©rtem, akkor jobban is tudok harmÅ³niÅ¡ba, Å¡sszhangba kerÅ¡lni, egyÅ¡ttlÅ©tezni, egyÅ¡ttÅ©lni vele, mÅ¡r mint az idÅµvel. Hogy mindezt miÅ©rt? AzÅ©rt, mert nem akarok az â€œaz idÅµre valÅ³ tekintettel nem-levÅ©sâ€• Å¡llapotÅ¡ba Å©s egyben tÅ©vedÅ©sÅ©be esni, hiszen, bÅ¡r lehet, hogy vannak â€œidÅµfÅ¡llÅ¡ttiâ€• Å¡llapotok, itt, a fÅ¡ldi Å©letÅ¡nkben fontosak azok a tÅ©nyezÅµk (Å¡llapot-tÅ©nyezÅµk), amelyeket az idÅµ fogalmÅ¡nak, mÅ©rÅ©sÅ©nek, beosztÅ¡sÅ¡nak stb. segÅ¡tsÅ©gÅ©vel adunk (teremtÅ¡nk) meg.